

Recordtemperaturen

Noord-India heeft de laatste maanden geleden onder recordtemperaturen. April was de derde heetste geregistreerde maand van de voorbije 122 jaren, dus van 1901 tot 2022, en maart 2022 was de warmste maand ooit geregistreerd. In april onderging *New Delhi* gedurende verscheidene opeenvolgende dagen een temperatuur van meer dan 40 graden Celsius, drie graden boven de gemiddelde temperatuur voor de maand april.

Het nieuwe kleuterschooltje van de *Sint-Antoniusschool Dugawar* heeft een dak in metalen golfplaten. We waren wel al van plan om iets aan dat dak te doen, maar de hittegolf heeft ons tot spoed aangezet. We konden de kinderen onmogelijk onder dat dak laten zitten. Gelukkig konden we de benodigde materialen en werkrachten verkrijgen en werd de klus verricht op enkele dagen tijd. Een hele opluchting voor iedereen !

Ondanks de verzengende hitte bleven mensen toestromen om kinderen in te schrijven. Tegen midden mei, toen de zomervakantie begon, telden we er in de *Sint-Antoniusschool Dugawar* 300 en 85 in *Rahrai Sint-Antoniusschool*. Mogelijk komen er nog veel meer bij als de school weer opengaat in juli. Wegens de covid-pandemie waren de examens voor de commissie dit jaar ingepland voor mei-juni in plaats van maart. Dus verloren leerlingen uit klas 10 die vroeger in april overgingen naar klas 11 veel schooldagen. De zomervakantie begon op 15 mei zoals gepland en de kinderen komen terug naar school op 1 juli. Er worden voor de nieuwe leerlingen wiens Engels en andere hoofdvakken moet bijgespijkerd worden bijzondere lessen gegeven van 7 tot 10 u 's ochtends door plaatselijk wonende leerkrachten, zodat die kinderen meekunnen op ons niveau.

Het trouwfeest werd gered !

Het ex-dorpshoofd van *Rahrai (Pradhanji)*, waar onze tweede school gevestigd is, onderhoudt contacten met ons sinds 2014. Hoewel hij geen dorpshoofd meer is, blijft hij ons project steunen en naar ons luisteren. Zijn tweede dochter trouwde in de eerste week van mei en de feesttent was volledig ingericht voor de receptie op de huwelijksdag. Enkele uren voor

die zou beginnen, werd de tent weggeblazen door een zwaar onweer. *Pradhanji* wendde zich tot ons om hulp te vragen en wij waren blij hem te kunnen helpen. Twee uur later was het schoolplein ingericht als huwelijksfeestzaal. Honderden inwoners van de dorpen in de omgeving kwamen naar het feest en hopelijk was dit voor hen een gelegenheid om de school en de campus eens te bekijken en zullen ze er misschien aan denken, hun kinderen of kleinkinderen naar onze school te laten gaan.

In India verlopen huwelijken op zeer traditionele wijze, volgens een traditie van meer

De isolatielaag houdt het klaslokaal koel in de zomer en warm in de winter.

dan enkele honderden jaren. Meestal zijn het de ouders die de toekomstige partner kiezen. Daarbij wordt rekening gehouden met vele criteria: de kandidaat moet dezelfde godsdienst aanhangen, en behoren tot dezelfde kaste en sub-kaste. De culturele achtergronden van de twee families worden ook afgewogen.

Traditionele families smeden liever geen banden met families die tolerant en open van geest lijken te zijn, en omgekeerd. Ook met hun educatieve en morele achtergronden wordt rekening gehouden. Het is voor een gearrangeerd huwelijk ook absoluut noodzakelijk, zich ervan te verzekeren dat de horoscopen van beide partners met elkaar overeenkomen. Hoe hoger de professionele status van de jongen, hoe populairder hij zal zijn op de huwelijksmarkt en hoe hoger de bruidsschat zal zijn. Meisjes met een lichte huidskleur genieten altijd de voorkeur boven meisjes met een donkerdere huid. Ook lichaamslengte, gewicht en andere fysieke kenmerken worden meegerekend. Behalve op hun fysieke verschijning worden meisjes ook beoordeeld op hun vaardigheden op huishoudelijk gebied zoals koken, naaien en schoonmaken. Ook het uiterlijk van jon-

gens is tot op zekere hoogte van belang, maar daarop wordt niet veel nadruk gelegd, zolang hij geen zware fysieke gebreken heeft en zijn financiële toestand behoorlijk is. Hoewel bruidsschatten in India bij wet verboden zijn, worden de meeste huwelijken er gearrangeerd na het bepalen van de bruidsschat.

Het aantal geslaagde gearrangeerde huwelijken is nog hoog en het aantal scheidingen blijft zeer laag. De traditie stoelt er meer op toewijding en plicht dan op liefde en passie.

Indu's verrassingsbezoek

Vanaf hun twaalfde levensjaar werden onze scholieren van de *Sint-Antoniusschool Dugawar* allemaal ingeënt tegen covid. Een medisch team van het *Asmoli Primary Health Centre* leidde deze vaccinatie-inspanning. Tot onze verrassing behoorde ook een van onze oud-leerlingen tot dit team. *Indu* is een van de meisjes die wij gesponsord hebben en ik heb haar evolutie van schooljaar tot schooljaar persoonlijk opgevolgd. Ik wist dat ze daarna een cursus verpleging was gaan volgen, maar

niet dat ze al aan het werk was. Zij is een perfect voorbeeld van ons succes als opvoeders van kansarme kinderen, van de manier waarop wij hen zelfredzaam maken, door hun een opleiding te geven en door veranderingen door te voeren in de maatschappij. Ik ben heel trots dat ik haar hier aan u kan voorstellen !

Ik herinner me hoe ik destijds, in 2006, op een *charpai* (Indiaans bed) in het ouderlijk huis van *Indu* met haar ouders zat te praten. Dat was tijdens een huisbezoek om het werk te beoordelen van onze veldwerkers in het dorp *Bela*. Na mijn werkvergaderingen ging ik dan op bezoek bij de gezinnen van onze leerlingen om hun familiale achtergrond te leren kennen.

Indu's vader herinnerde zich hoe er in het dorp geruchten de ronde deden, dat *Het Werk der broden van Sint-Antoni* (*Gramin Manav Vikas Samiti*) onderwijs voor kinderen uit kansarme gezinnen ondersteunde. Hij greep die kans en liet *Indu* inschrijven in de *Sint-Antoniusschool*. *Indu* herinnert zich die tijd nog. Ze was toen naar een meisje gestapt dat ze kende, dat al naar school ging bij ons, om voorbereid te zijn op de vragen die zouden worden gesteld bij de inschrijving.

Pradhanji had net genoeg tijd om de schoolcampus te transformeren tot zijn receptiezaal. Op enkele uren tijd was de campus overspoeld met dorpsbewoners uit de hele omgeving.

Hoewel er geen schoolgeld moest betaald worden, moest *Indu* wel met eigen middelen voor de verplaatsing naar school zorgen. 5 km fietsen leek niet zo'n zware opgave voor dit zevenjarige meisje. Ze was een van de zeer weinige meisjes die toen met de fiets naar school gingen. *Indu* was een goed voorbeeld om het gebruik van fietsen door meisjes te promoten en op de duur, naarmate de jaren voorbijgingen, volgden velen haar voorbeeld. *Indu* had, anders dan de meeste meisjes, al een eigen stijl. Ze droeg een hemd en een broek zoals de jongens, wat makkelijk zat om te kunnen fietsen, en ze had kortgeknipt haar, omdat ze naar eigen zeggen geen tijd wilden verliezen door het te kammen en te verzorgen! Ik vernam ook dat *Indu* haar ouders toen leerde lezen en schrijven! Haar ouders leerden haar het belang van hard werken en volharding.

Na de middelbare school haalde ze na een tweejarige opleiding Verpleegkunde en Vroedkunde haar diploma en werkte ze een poosje in een privé-ziekenhuis. Toen de overheid van *Uttar Pradesh* omwille van de covid-pandemie meer verpleegsters rekruteerde was dat een kans voor *Indu*. Ze werd benoemd als overheidsambtenaar, iets waar velen van dro-

In april 2022 was *Indu* blij, de school opnieuw te kunnen betreden, ditmaal voor de vaccinatie van onze leerlingen.

Toen *Indu* bij ons schoolliep, werd haar moeder actief in de zelfhulpgroep van de vrouwen (hier in 2007).

Indu met haar ouders, twee broers en zus (2007).

men ! Ze vond het een grote meevaller dat ze voor haar eerste detachering naar een plek dichtbij haar dorp werd gestuurd, naar het *Asmoli Primary Health Centre* zelf. Ze houdt toezicht op de gezondheidszorg voor zwangere vrouwen tijdens hun zwangerschap en na de bevalling en volgt de gezondheidszorg voor moeder en kind op. Ze houdt ook toezicht op de sturing van de vaccinatiediensten, ziektebestrijdingsdiensten, enz.

Ze is verantwoordelijk voor twee dorpen, met zo'n 10.000 ingezetenen, en wordt daarin bijgestaan door een team van grassroots-werkers. De gezondheidszorg in de dorpen is erg slecht en de komst van *Indu* zal zeker een verschil maken. Zij heeft ons beloofd dat ze ons nooit zal teleurstellen !

De meeste dorpsbewoners huwelijken hun dochters uit zodra die 18 zijn, of nog

eerder. Ik was nieuwsgierig om te vernemen of *Indu's* familie zich ook zal haasten. Vol vreugde vertelde ze ons dat haar ouders het er nooit over hadden en dat ze liever wil wachten tot ze een geschikte partner vindt, iemand die een baan heeft en haar ook zal toelaten, te blijven werken ! *Indu* is er trots op dat ze het eerste meisje uit haar dorp is dat buitenshuis gaat werken - en dan nog wel op een motorfiets !

Indu's jongere zus heeft ook gestudeerd aan de *Sint-Antoniusschool*, gesponsord door ons. Haar twee broers volgden een vakopleiding aan onze ITI (Technische school), gesponsord door de overheid. Na die opleiding vond de oudste broer een goede baan en de jongere broer heeft net zijn diploma gehaald en zoekt nu een baan. Haar zus zal binnenkort aan de opleiding verpleegkunde beginnen.

Molly Sebastian

Mijn schooltijd was een rijke leerervaring en ik kan dat niet vaak genoeg zeggen. De *Sint-Antoniusschool* is een juweel, dat me onschatbare vreugde heeft bezorgd in mijn leven. De herinnering aan mijn schooltijd is voor mij gevuld met uiteenlopende gebeurtenissen. Die zijn niet allemaal even belangrijk, even prettig en even gedenkwaardig. Maar groot of klein, belangrijk of niet, het waren allemaal memorabele dagen en ze leven fris in mijn geheugen. Mijn eerste dag op school was een vrijdag in de maand juli 2005. Ik vond het een spannende dag en ik kon nergens anders aan denken. Toen ik met mijn vader het schoolterrein op wandelde, was ik eerder bang. Ik zag veel leerlingen op de schoolcampus. Ze speelden, ze babbelden met elkaar in de klaslokalen. Mijn aanwezigheid in die nieuwe omgeving deed mijn hart sneller slaan. Eerst nam mijn vader me mee naar het kantoor van de directeur voor een vraaggesprek. Ik kan niet zeggen hoe gelukkig ik me voelde toen ik daar buiten stapte in de wetenschap dat het gesprek goed was verlopen en dat ik daar naar school zou mogen gaan. Sinds die dag genoot ik al mijn onderwijs in de *Sint-Antoniusschool*. Ik heb nooit les of bijles gehad buiten de school. Wel heb ik intengendeel de kans gekregen om ook op school te overnachten zodat ik ongestoord en onder supervisie kon studeren voor mijn examens. De leerkrachten die me hielpen waren extra vriendelijk voor mij. Ik heb echt veel geluk gehad, op hen te mogen rekenen, en ik mis hen allemaal erg. De mooie toekomst die ik nu heb, dank ik aan Mollymam en alle mensen die zich direct of indirect hebben ingespannen om me te helpen. Na de *Sint-Antoniusschool* studeerde ik verpleegkunde en daarna had ik het geluk, een baan bij de overheid te bemachtigen dicht bij mijn huis. Ik werk nu in het *Asmoli Health Centre* en heb een mooi salaris. Ik ben blij dat ik voor mijzelf en mijn naaste familie kan zorgen. Ik verheugde me er zo op, deel te mogen uitmaken van het vaccinatieteam voor de *Sint-Antoniusschool* en ik kijk ernaar uit om hier zo veel ik kan bij te dragen ten dienste van de mensen in de dorpen.

Indu

